

Joves que Busquen, respostes d'alguns joves que han passat pel Casal

“M’he sentit acompanyada i compresa per sobre de tot”

Quin va ser el teu primer contacte amb el Casal?

Unes **24 hores** de 4t d'ESO en què em va agradar el bon rotllo, conèixer altres joves que van esdevenir amics i que encara conservo.

Acolliment en plena adolescència, estava perduda en molts àmbits i va ser un punt de llum: referents joves i no tan joves que van saber-me acompanyar.

Una bona amiga de classe m'hi va convidava cada setmana però sempre tenia excuses, fins que amb la confirmació de l'escola vam tenir un recés, on van haver-hi 3 testimonis. Un d'ells, l'Alexis: un testimoni sincer, real, bonic i humil.

Ja fa 23 anys! A l'antic centre Sant Joan Berchmans, vaig viure la inauguració del Casal Loiola i la inauguració del Casal Arrupe! Hi he trobat els millors amics. Sobretot, una comunitat, cosa que no havia trobat fins aleshores. El privilegi de ser acompanyada i la descoberta de l'espiritualitat ignasiana. El despertar d'una vocació pastoral.

Cansada del debat interior del sentit d'anar a una Missa en què el missatge és llunyà o bé deixar d'anar a Missa definitivament, dono una darrera oportunitat: recés de 3r d'ESO, José Montobbio ens parla del Casal Loiola. L'any següent m'hi presento amb una amiga que acabava d'iniciar procés de confirmació. Vam pujar a l'altell i el David Guindulain ens va acollir i presentar un parell de persones, ens va donar uns àlbums de fotos per a què miréssim. A Missa tot era gent jove: iguals o uns anys més. Universitaris són testimonis.

Què t'hi va fer tornar?

Moment de canvi, buscava un nou tipus de gent que vaig trobar al casal. L'espiritualitat o les ganes de Jesús eren secundaris.

Una trobada personal

Aquesta és una petita mostra del que pensa la gent que ha passat pel Casal, un lloc pel que centenars de joves han rebut, per sobre de tot, una trobada personal.

L'adolescència és l'etapa en la que la majoria dels que hem passat per aquí van tenir el primer contacte. És un moment de molts canvis, dubtes i expectatives diferents. També ho és pels monitors, que han de transmetre el mateix missatge però trobant la millor fórmula per fer-lo arribar.

Després de participar en infinitat d'activitats i de conèixer desenes de joves, testimonis i monitors, tot allò viscut va prenent forma i s'acava distingint allò important d'allò superflu, allò autèntic d'allò convencional.

Una trobada personal és el que venim a fer: posar les coses fàcils perquè cadascú es trobi amb Jesús.

Se'm van oferir projectes que han estat francament significatius per a mi: classes de guitarra, Camps de treball, Confirmació, UL.....

Perquè així ho vaig **sentir** quan en vaig sortir el primer dia. Hi havia gent jove que entre ells eren "amics" de veritat. Sentia i veia una manera de tractar-se entre ells que no havia trobat abans. La gent d'allà em feien ser millor persona.

Vaig marxar durant uns 10 anys: arribada dels fills, desig d'arrelar en el municipi on visc. Vaig sortir "enviada" des del Casal per treballar en el camp diocesà.

De tant en tant hi havia post missa (1 al trimestre, diria) però amb molt poca gent, jo no m'hi podia quedar perquè acabava tard. Al febrer, l'Eloi (a càrrec de JL-ESO) em va convidar a les 24 hores. No coneixia gent però va ser molt motivador perquè em vaig sentir integrada i a gust amb gent que veia semblants a mi. Es va donar continuïtat a l'experiència amb grup els divendres, que cada vegada era més central per a mi.

Què et va enganxar?

L'Eucaristia no era la part primordial, però no feia nosa: cants, proximitat de l'Alexis, joves i universitaris (la clau). Les activitats extres: Film-i-teca, experiències de camp de treball/voluntariat, xerrades, Pasqua Jove i Taizé.

Sentir-me acompanyada i compresa, deixant de banda qualsevol diferència d'edat, escola, estudis... sentir-me acceptada tal com sóc, quelcom nou.

L'Alexis. No entenia què podia portar a una persona a donar tota la seva vida a Déu però vaig percebre que aquella persona tenia molt bon tracte amb la gent. Era delicat, rialler, posava il·lusió en fer les coses, donava el seu temps als altres i semblava que no li importés "perdre", coses quasi imperceptibles: una mirada de tendresa, gestos curosos...

La profunditat de la fe de persones que m'envoltaven: Testimonis per a mi.

La gent concreta que anava coneixent divendres rere divendres, amb qui trobava moltes coses en comú i em sentia molt còmoda. L'amistat i les dinàmiques que es van crear entre la gent. La possibilitat de proposar coses i que es tressin endavant.

Què va fer tirar enrere els altres?

El Casal no era "cool", era kumba, de guitarra i missa. Al Casal hi ha un tipus de gent determinat, molts no s'hi sentien identificats.

Jo diria que, en aquell moment- que no és aquest, parlo de fa 10 anys!- diria que va ser un cert tancament en nosaltres mateixos. Una comunitat tancada a la ciutat, a la gent, egocèntrica. També crec que aquest punt va entrar en joc en el meu propi discerniment a l'hora de marxar.

Hi havia gent que crec que venia obligada o pressionada de manera conscient o no i que va deixar de sentir aquesta pressió a partir de la confirmació. També era una etapa de formació de nous grups d'amics forts a l'escola. No calien els del Casal.

Què t'ha aportat el Casal?

Gràcies al meu temps al casal sóc una persona amb uns valors que m'ajuden a plantejar-me les coses i veure en quina direcció vaig i quin sentit té el que estic fent. Conèixer l'espiritualitat i joves que creien en Déu. Alternatives a l'alcohol i les discoteques. També m'agrada pensar que lluny del materialisme, hi ha alguna cosa més enllà que dóna sentit a la vida i a les accions que fem.

Un gran grup d'amics que he anat fent i solidificant gràcies als espais i projectes en comú que hem compartit, i que així ho seguim fent. Anar-hi em fa sentir viva!

Gent profunda, maca i de bon tracte. Gent que s'interessava pel que jo feia encara que no ho compartissin. Poc a poc he anat descobrint a Déu i a Jesús més a fons, a través d'aquesta gent. El meu objectiu no era trobar Déu, l'he trobat de rebot.

Formació. Acompanyament. Impuls a la pregària personal. La descoberta dels EE. M'ha aportat molt!

La comunitat, la centralitat en la fe i el seguiment de Déu / Jesús i de les crides en el meu quotidià. Vinculació amb l'acció social i ser monitora. Fer realitat idees emprenedores, de manera que ara em crec més capaç de tirar endavant allò que penso. Conèixer gent uns anys més grans que jo que han estat testimonis per a mi. Un major coneixement de l'Evangeli i reflexió entorn de com viure'l en el quotidià, fins al punt que el grup el divendres i la Missa del dissabte eren el centre de la meua setmana. M'ha apropiat a Jesús i al Regne de Déu.

Què no hauria de perdre el Casal?

Les activitats extres constants. L'entusiasme dels monitors, la música a la missa, les classes de guitarra...

La naturalitat i confiança que flueix en els espais de trobada de joves. La proximitat dels referents/monitors, et fan sentir a gust amb allò que fas. Seguir mostrant una nova manera de viure l'Evangeli, propera a allò més vulnerable, més dèbil.

Què hauríem de treballar més?

Potser els temes tabú dels que mai s'han parlat: sexe, avortament, homosexualitat, preservatiu...

Implicar-se molt més en el barri. Ser comunitat missionera. Em faig una altra pregunta per respondre a aquesta: troba el jove que s'apropa una comunitat? Troba l'acompanyament, la pregària, el servei, la formació... la possibilitat de fer un camí? O som més un "mercat" d'ofertes interessants? No tinc la resposta clara. Crec que es van fent passos però no acabo de visualitzar amb claredat tot això.

Tenir una major transparència institucional i democratització: cada comunitat podria fer un petit discerniment a nivell comunitari o personal per tal de proposar-li a algú d'anar al consell com a representat de la comunitat (no basar-se en qui s'ofereix sinó a qui, d'entre tots els membres, la comunitat confia una tasca, i la persona en qüestió ja valorarà si considera que pot assumir-ho). Jo, a JL trobava a faltar que es parlés més de coses relacionades amb el coneixement bíblic; qüestions com la resurrecció, per exemple, semblen tabú. Es podria oferir alguna activitat conjunta amb UL de manera molt espaiada, com a formació cristiana per a qui ho vulgui, per si algú en té set. També podríem reforçar la pregària, com un "a més a més" compartit des de 3r d'ESO fins a 5è d'UL en un nou espai que complementés els existents.

CASAL LOIOLA

És un "espai de creixement humà i espiritual de les persones de cara a contribuir a una societat millor.

L'actual Casal neix com a continuació de l'antic Fòrum Vergés, tot un referent com a espai de cultura i fe a Barcelona durant els anys 60 i 70. Durant els 90 va ser un lloc de pas per multitud de grups i persones que buscaven créixer en la fe seguint els passos de l'espiritualitat ignasiana. Alhora va ser viure de moltes iniciatives socials, seminaris i conferències. Durant aquest temps es va prioritzar la dedicació i el recolzament als joves i universitaris. Des de l'any 2000 el Casal s'ha diversificat i ha vist néixer al seu voltant moltes iniciatives afins als valors i missió del Casal.

JOVES LOIOLA

És un espai de vivència de la fe per a adolescents i joves.

Una comunitat cristiana juvenil on els alumnes de diferents escoles puguin viure i formar la seva fe durant una etapa de la seva vida, seguint la inspiració de la tradició ignasiana.

Fes-nos propostes concretes...

JL-ESO: El voluntariat no pot ser-ne l'objectiu. És una qüestió de ciutadania i ètica, fruit d'una religió o espiritualitat en alguns casos, però també fruit de tantes altres qüestions per a molta altra gent. Aquest hauria de ser el camp de les escoles, i al Casal, un a més a més dels grups. Crec que s'hauria d'intentar que els joves tinguessin una idea d'allò central que ofereix el Casal: els grups; una vegada conegut (no només de paraula), llavors hi poden tornar en altres moments de la seva vida que potser siguin més encertats. Pel què fa al voluntariat, també cal tenir present com n'és de fàcil caure en la religiositat caritativa i mal entesa que no porta a treballar per canviar el pecat estructural sinó que és higiènica, netejadora de consciències.

JL- Batxillerat/Confirmació: ha de ser pont entre JL-ESO i UL per no trencar dinàmiques. Cal cuidar el pas entre confirmació i UL, sabent que molts són confirmats per pressions diverses i que deixaran de banda el món de la fe. No tinc massa clar si seria positiu o no prioritzar a confirmació el fer grups "potents" (per exemple gent que prové de grup fix d'ESO) on els propis joves es motivin i es vinculin entre ells i el què representa el Casal, més que no pensar en separar-los en diferents grups per a què en certa manera siguin testimonis davant altres joves de la seva edat.

L'apunt final...

Et vincles al Casal a través del teu grup de revisió de vida i/o la teva comunitat. Això és el que passa a la majoria de gent i per tant cal cuidar el fet de córrer pel Casal sense pertànyer a cap grup: només buscar amistsats? sentir-te bé? ser monitor per a què d'altres es treballin quan tu no et treballes? Compte amb no quedar-te estancat i apartat el teu procés de creixement personal i major coneixement de Déu / Jesús / Evangeli! Per a mi el tenir grup és la base sobre la qual se sostenen la resta de coses.

I tu, que ara ets membre del projecte...

1. Què estàs vivint a Joves Loiola? Com?
2. Cap on veus que ha d'anar Joves Loiola?
3. Com podem respondre millor a la nostra missió, l'anunci i la vivència de la Bona Nova de Jesús entre els joves? Què ens cal?
4. Què necessites tu de Joves Loiola?
5. Què ens cal canviar o millorar?

Gràcies per ser avui aquí i fer possible aquest projecte de JL